

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגמרא בדף היומי

בבא קמא דף כ"ב למסקנא

דף כ"ב ע"א

א. אשׁו, לרבי יוחנן חייב משום חציו כאדם המזיק, ולריש לקיש משום ממונו, שהרי אינה הולכת מכוחו.

ב. הכלב שנטל חררה, ואכלה, והדליק את הגדיש, על החררה משלם נזק שלם. ועל הגדיש, על מקום גחלת, אם הניחו משלם נזק שלם, ואם זרקו משלם חצי נזק כדין צרורות. ועל כל הגדיש, לריש לקיש פטור, כי האש אינו ממונו של בעל הכלב, ולא כוחו. ולרבי יוחנן, חייב חצי נזק כדין צרורות, שחציו של כלב הם.

ג. גמל טעון פשתן, ועבר ברשות הרבים, נכנסה פשתנו לתוך החנות ודלקו בנרו של חנווני, והדליק את הבירה, לרבי יוחנן בעל גמל חייב, כי כל האש הם חציו של הגמל. ולריש לקיש בעל גמל פטור, שאינם חציו של הגמל, והאש היא ממונו של חנוני ולא של בעל הגמל. ואם הגמל עובר בפני כל הבירה ומסכסכו, חייב בעל הגמל.

ד. ואם הניח החנווני את נרו מבחוקן, אם הגמל מסכסך את כל הבירה, בעל גמל חייב. ואם אינו מסכסך את כל הבירה, חנווני חייב. ואם עמד הגמל להטיל את מימיו, והיתה חבילתו גדולה כנגד כל הבירה, וסכסך את כולה, בעל גמל פטור שהוא אנוס, וחנוני חייב.

ה. לרבי יהודה, אם היה נר חנוכה, פטור החנוני אפילו אם הניחו מבחוקן, שהיה לו רשות להניחו.

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

דף כ"ב ע"ב

א. המדליק את הגדיש, והיה גדי כפות לו ועבד סמוך לו, ונשרף עמו, חייב לשלם על הגדי ועל הגדיש, ופטור ממיתה על העבד, שהיה לו לברוח.

ב. היה עבד כפות לו וגדי סמוך לו, לרבי יוחנן פטור לשלם על הגדי ועל הגדיש, מאחר שחייב מיתה על העבד שהאש חציו הם, 'קם ליה בדרבה מיניה'. ולריש לקיש חייב על הגדי ועל הגדיש, ופטור ממיתה על העבד, שהאש אינה אלא ממונו, ואינו חייב מיתה על ממונו שהרג את האדם. ואם הצית בגופו של עבד, חייב מיתה, ופטור מלשלם על הגדי ועל הגדיש, גם אם הגדי הוא של אחד והעבד של אחר.

ג. מסר שלהבת ביד חרש שוטה וקטן, לרבי יוחנן פטור בדיני אדם, שחציו של חרש הם, וחייב בדיני שמים. ולריש לקיש חייב בדיני אדם. ואם מסר לו גחלת וליבה אותו, פטור בדיני אדם גם לריש לקיש. ואם מסר לו נר עם עצים יבשים וקטנים להדליק בהם, חייב בדיני אדם גם לרבי יוחנן.

ד. המקרא מסייע לרבי יוחנן, שנאמר "כי תצא אש" תצא מעצמה, "ישלם המבעיר את הבערה". וכך שנינו גם בברייתא, ש"פתח הכתוב בנזקי ממונו וסיים בנזקי גופו, לומר לך אשו משום חציו".

ה. גם רבי יוחנן הסובר שאש חייב משום חציו, מודה שאם כלו חציו, כגון שנפלה דליקה לחצר, ונפלה גדר שלא מחמת דליקה, והלכה והדליקה בחצר אחרת, חייב משום ממונו, שהיה לו לגדור ולשמור שלא תלך. ובאופן זה פטרה התורה אם הזיקה את הטמון, אבל באופן שלא כלו חציו, חייב גם בטמון כדין אדם המזיק.

ו. אשו שהזיק אדם, לרבי יוחנן חייב בארבעה דברים כאדם המזיק, ולריש לקיש פטור כממונו המזיק.

אומץ יקר!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com.
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il